

כָּל חֲכָמָתָא דָּא אֵית תְּחוּת יָדָךְ וְאֵת טָעִין אַבְתְּרִין.
 אָמְרוּ לִיה מָאן אַנְתָּ. אָמַר לוֹן לֹא תִשְׁאַלוּן מָאן
 אָנָא, אֲלֵא אָנָא וְאַתּוֹן נִיזִל וְנִתְעַסַּק בְּאוּרֵייתָא וְכָל
 חַד יִימָא מְלִין דְּחֲכָמָתָא לְאַנְהָרָא אוּרְחָא. אָמְרוּ
 לִיה מָאן יָהֵב לָךְ לְמִיזִל חָכָא וְלְמַהוּי טָעוּן בְּחַמְרִי.
 אָמַר לוֹן יו"ד עֲבַד קְרָבָא בְּתֵרִין אִתְּוֹן בְּכ"ף וְסַמ"ךְ
 לְאַתְקִשְׁרָא בַתְדָּא (נ"א בְּחֲדָא). כ"ף לֹא בְעָא
 לְאַסְתְּלָקָא וְלְאַתְקִשְׁרָא בְּתֵר (נ"א בְּאַתֵּר) דְּלֵא יִכְלָא
 לְמַהוּי רַנְעָא חָדָא אֲלֵא בֵית. סַמ"ךְ לֹא בְעָא
 לְאַסְתְּלָקָא בְּנִין לְסַעְדָּא לְאַנּוֹן דְּנַפְלִין דְּהָא בְּלִי
 סַמ"ךְ לֹא יִכְלִין לְמַהוּי.

יו"ד אַתָּא לְנַבְאֵי יְחִידָאָה נְשִׁיק לִי וְנַפִּיף לִי בְכָה
 עַמִּי וְאָמַר לִי בְרִי מָה אַעֲבִיד לָךְ, אֲבָל הָא
 אָנָא אַסְתְּלָק וְאָנָא אַתְּמְלִי מַכְפָּמָה טָבִין וְאַתְּוֹן

לשון הקודש

רצתה להסתלק ולהקשר מאחר ונ"א במקום שלא יכלה להיות רנע אחד אלא עמו. סמ"ך לא רצתה להסתלק, כדי לעזר לאותם הנופלים, שהרי בלי סמ"ך לא יכולים להיות.

יו"ד באה אלי יחידה, נשקה לי וחיבקה אותי, בכחה עמי ואמרה לי: בני, מה אעשה לך? אבל הרי אני מסתלקת, ואני

ואתה מתמר אחרינו? אמרו לו, מי אתה? אמר להם, אל תשאלו מי אני, אלא אני ואתם גלד ונתעסק בתורה, וכל אחד יאמר דברי חכמה להאיר את הדרך. אמרו לו, מי נתן לך ללכת כאן ולהיות מתמר בחמורים? אמר להם, יו"ד עשתה קרב עם שתי אותיות, עם כ"ף וסמ"ך, להקשר עמי ונ"א יחדו. כ"ף לא

טְמִירִין עֲלָאִין יִקִּירִין, פְּתַר בֵּן אִיתִי לְנִפְךָ וְאַנָּא אֶהְיִי
 סְעִיד לָךְ וְאַתָּן לָךְ אַחְסִנְתָּא דְתִרִין אֶתְוֹן עֲלָאִין
 וְתִיר מֵאֲלִין דְאַסְתִּלְקוּ דְאַנּוֹן י"ש יו"ד עֲלָאָה וְשִׁין
 עֲלָאָה לְמַהְיִי לָךְ אוֹצְרִין מְלִיָּא מְכַל. וּבְגִין כֶּךָ בְּרִי
 זִיל וְהִי טָעִין חֲמִירִי. וְעַל דָּא אַנָּא אֶזִּיל בְּכֶךָ.

חֲדוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וּבְכוּ וְאָמְרוּ זִיל רַבִּי
 וְאַנְן נְטַעִין אַפְתָּרְךָ. אָמַר לוֹן וְלֹא אַמְרִית
 לְכוּן דְפִיקוּדָא דְמַלְכָּא אִיהוּ עַד דִּיִּיתִי הֵהוּא דְטָעִן
 חֲמִירִי. אָמְרוּ לִיהָ הָא שְׂמֶךְ לָא אַמְרִית לָן, אֶתְרִ בֵּית
 מוֹתְבָךְ מָאִי הוּא. אָמַר לוֹן אֶתְרִ בֵּית מוֹתְבִי אִיהוּ
 טַב וְעִילָא לְנַפְאִי, וְאִיהוּ מְגַדֵּל חַד דְפִרְחָ בְּאַזְוִירָא
 רַב וְיִקִּירָא. וְאַנּוֹן דְדִיִּירִין בֵּיתָּ בְּהָאִי מְגַדֵּלָא, קְדָשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא וְחַד מְסַבְנָא. וְדָא הוּא אֶתְרִ בֵּית מוֹתְבִי
 וְגַלְיָנָא (נ"א וְעִלְיָא) מִתְפָּן וְאַנָּא טָעִין חֲמִירִי. אֲשַׁנְחוּ רַבִּי

לשון הקודש

וְאָמְרוּ, לָךְ רַבִּי, וְאַנּוֹן נְחַמְרִי אַחֲרִיךָ.
 אָמַר לְהֶם, וְלֹא אַמְרִיתִי לְכֶם שְׂמַעְוֹת
 הַמֶּלֶךְ הִיא עַד שְׂיַבֵּא אוֹתוֹ מְחַמְרִי עַל
 הַחֲמוּרִים? אָמְרוּ לוֹ, הֲרִי שְׂמֶךְ לֹא
 אַמְרִית לָנוּ, מְקוּם בֵּית מוֹשְׁבֶךָ מַה הוּא?
 אָמַר לְהֶם, מְקוּם בֵּית מוֹשְׁבִי הוּא טוֹב
 וּמְעַלָּה אֲעֲלִי, וְהוּא מְגַדֵּל אַחֲרֵי שְׂפּוֹרְחָ
 בְּאַזְוִירָא, גְּדוּל וְנִכְבֵּד. וְאוֹתֶם הַדְּרִים בּוֹ
 בְּמְגַדֵּל הַזֶּה – הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעַנִּי

מִתְמַלְאֵת מִכִּמְהָ טוֹבוֹת וְאוֹתִיּוֹת
 נִסְתָּרוֹת עֲלִיוֹנוֹת וְנִכְבְּדוֹת. לְאַחַר מִכֵּן
 אָבֵא אֲלִיךָ וְאַסְעֵד אוֹתְךָ, וְאַתָּן לָךְ נִחְלָה
 שֶׁל שְׂתֵי אוֹתִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת יוֹתֵר מֵאֵלוֹ
 שֶׁהִסְתַּלְקוּ, שֶׁהֵם י"ש, יו"ד עֲלִיוֹנָה וְשִׁין
 עֲלִיוֹנָה, שִׁיְהִי לָךְ אוֹצְרוֹת מְלֵאִים מְכַל.
 וּמִשּׁוּם כֶּךָ, בְּגִי לָךְ וְתִהְיֶה מְחַמְרִי
 חֲמוּרִים, וְעַל כֵּן אֲנִי הוֹלֵךְ בְּכֶךָ.
 שְׂמַחְו רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא, וּבְכוּ

אָבא וּרְבִי אֶלְעָזָר בֵּיהּ וְאַטְעִים לֹון מְלוּי דְהוּוּ דְהוּוּ מְתִיקִין
בְּמִנָּא וְדוּבְשָׂא. אָמְרוּ לִיהּ שְׂמָא דְאַבּוּךָ אִי תִימָא
נְנָשִׁיק עֶפְרָא דְרַגְלָךְ. אָמַר לֹון וְאַמַּאי, לָאו אֹרְחָ
דִּילִי בְכָךְ לְאַתְנָאָה בְּאוּרִייתָא.

אָבֵל אָבא דִּילִי הָוָה דִּינוּרִיָּה בְּיַמָּא רַבָּא וְאַיהוּ הָוָה
חַד נוּנָא דְהָוָה אַסְחַר יַמָּא רַבָּא מְסַטְרָא דָא
לְסַטְרָא דָא, וְהָוָה רַב וַיִּקְרָא וְעַתִּיק יוֹמִין, עַד דְהָוָה
בַּלַּע כָּל שְׂאָר נוּנִין דִּימָא, וּלְבַתַּר אַפִּיק לֹון חִיִּין
וְקִימִין מְלִיִּין מְכַל טָבִין דְעֵלְמָא. וְשַׂאט יַמָּא בְּרַגְעָא
חָדָא בְּתוֹקְפִיהּ, וְאַפִּיק לִי כְגִירָא בִידָא דְגַבְרַתְּ תְקִיפָ,
וְטָמִיר לִי בְּהָהוּא אַתְרַּךְ דְאַמְרִית לְכוּ. וְהוּא תָב
לְאַתְרִיָּה וְאַנְגִּיז בְּהָהוּא יַמָּא.

אַשְׁנַח רַבִּי אֶלְעָזָר בְּמְלוּי. אָמַר לִיהּ אַנְתָּ הוּא

לשון הקודש

מצד זה לצד זה, והיה גדול ונכבד ועתיק
ימים, עד שהיה בולע את כל שאר
הדגים של הים, ואחר כך מוציא אותם
חיים וקיימים ומלאים מכל הטובות של
העולם. ושט את הים ברגע אחד בכחו,
והוציא אותי בחץ ביד איש גבור,
והטמין אותי באותו מקום שאמרת
לכם, והוא שם למקומו ונגנז באותו הים.
הבחין רבי אלעזר בדבריו. אמר לו,

אחד, וזה הוא מקום בית מושבי. ונליתי
וניא ועליתי משם, ואני מחמר על המורים.
הסתכלו בו רבי אבא ורבי אלעזר,
והטעים להם את דבריו, שהיו מתוקים
כמו מן ודבש. אמרו לו, שם אביך אם
תאמר, ננשק את עפר רגליך. אמר להם,
ולמה? אין דרבי בכך להתנאות בתורה
אבל אבי היתה דירתו בים הגדול, והוא
היה דג אחד שהיה סובב את הים הגדול

בְּרִיָּה דְבוֹצִינָא קְדִישָׁא, אַנְתָּ הוּא בְּרִיָּה דְרַב הַמְּנוּנָא
 סָבָא, אַנְתָּ הוּא בְּרִיָּה דְנַהֲרוּ דְאוּרִיטָא וְאַנְתָּ טָעִין
 אֲפַתְרֵן. פְּכוּ כְּחַדָּא וְנִשְׁקוּתוּ וְאַזְלוּ. אָמְרוּ לִיהּ אִי
 נִיחָא קַמִּי מְאָרְנָא לְאוּדְעָא לָן שְׁמִיָּה.

פְּתַח וְאָמַר (שמואל ב כג) וּבְנִיָּהוּ בֶן יְהוּדָע. הַאי קְרָא
 אוֹקְמוּהּ וְשְׁפִיר אִיהוּ. אֲבָל הַאי קְרָא
 לְאַחֲזָא רְזִין עֲלָאִין דְאוּרִיטָא הוּא דְאַתָּא. וּבְנִיָּהוּ
 בֶן יְהוּדָע, עַל רְזָא דְחַבְמָתָא קָא אַתָּא מְלָה סְתִימָא
 אִיהוּ, וְשְׁמָא גְרִים. בֶּן אִישׁ חֵי דָא צְדִיק חֵי עֲלָמִין.

רַב פְּעָלִים, מְאִרֵי דְכָל עוֹבְדֵין וְכָל חֵילִין עֲלָאִין,
 בְּגִין דְכְּלָחוּ נְפֻקִין מִנֵּיהּ. יְיָ צְבָאוֹת אִיהוּ, אוֹת
 הוּא בְּכָל חֵילִין דִּידֵיהּ רְשִׁים הוּא וְרַב מְפָלָא. רַב
 פְּעָלִים אִיהוּ מְקַבְּעָאֵל הַאי אֵילָנָא רַב וְיִקְרָא, רַב

לשון הקודש

שָׁל הַתּוֹרָה. וּבְנִיָּהוּ בֶן יְהוּדָע - עַל סוּד
 הַחֲכָמָה בָּא הַדְּבָר הַנִּסְתָּר הַהוּא, וְהַשֵּׁם
 גְּרִים. בֶּן אִישׁ חֵי - זֶה צְדִיק חֵי הָעוֹלָמִים.
 רַב פְּעָלִים - רַבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים וְכָל
 הַכּוֹחוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מְשׁוּם שֶׁכֻּלָּם יוֹצֵאִים
 מִמֶּנּוּ, הוּא ה' צְבָאוֹת, אוֹת הוּא בְּכָל
 צְבָאוֹת, רְשׁוּם הוּא וְגָדוֹל מִן הַכָּל. רַב
 פְּעָלִים - הוּא מְקַבְּעָאֵל, הָאֵילָן הַגָּדוֹל
 וְהַנִּכְבָּד גָּדוֹל מֵהַכָּל. מַאֲיָה מְקוּם יֵצֵא?

אַתָּה הוּא בְּנוֹ שָׁל הַמְּאוֹר הַקְּדוֹשׁ, אַתָּה
 הוּא בְּנוֹ שָׁל רַב הַמְּנוּנָא הַזֶּקֶן, אַתָּה הוּא
 בְּנוֹ שָׁל אוֹר הַתּוֹרָה, וְאַתָּה מְחַמֵּר
 אַחֲרֵינוּ?! פְּכוּ יַחַד וְנִשְׁקוּ לוֹ וְהִלְכוּ. אָמְרוּ
 לוֹ, הַאִם נוֹחַ לְפָנֵי מוֹרְנוּ לְהוֹדִיעַ לָנוּ אֵת
 שְׁמוֹ?

פְּתַח וְאָמַר, (שמואל ב-כג) וּבְנִיָּהוּ בֶן יְהוּדָע.
 הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאוֹרוֹהוּ, וְהוּא יָפָה. אֲבָל
 הַפְּסוּק הַזֶּה בָּא לְהַרְאוֹת סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים

מבֹּלָא. מֵאֵן אֶתֶר נִפְקֵי, מֵאֵן דְּרָגָא אֲתָא, אֶהְדֵּר קָרָא
 וְאָמַר מְקַבְּצֵיאל דְּרָגָא עֲלָאָה סְתִימָאָה (דף ר' ע"ב) דְּעֵין
 לֹא רָאֲתָה וְגו' דְּרָגָא דְּכּוֹלָא בִּיהַ, וְכִנְיֵשׁ בְּגִינְיָה מִגּוּ
 נְהוּרָא עֲלָאָה, וּמְנִיָּה נִפְיָק פִּלָּא. וְאִיהוּ הֵיכְלָא
 קַדִּישָׁא סְתִימָא דְּכָל דְּרָגִין בְּנִישִׁין וְסְתִימִין בְּגִינְיָה.
 וּבְנוּפָא דְּהֵאֵי הֵיכְלָא (אֵילָנָא) קִיָּיִמִין, כָּל עֲלָמִין וְכָל
 תַּיְלִין קַדִּישִׁין מִיָּנִיָּה אֲתָזְנוּ וְקִיָּיִמִי עַל קִיּוּמִיָּהוּן.

הוּא הִפָּה אֶת שְׁנֵי אַרְיֵאל מוֹאֵב. תְּרִין מְקַדְּשִׁין
 הָווּ קִיָּיִמִין בְּגִינְיָה וְאֲתָזְנוּ מִיָּנִיָּה מְקַדְּשִׁין
 רֵאשׁוֹן וּמְקַדְּשִׁין שְׁנֵי, בִּיּוֹן דְּאִיהוּ אֶסְתִּילָק, נְגִידוּ
 דְּהָוָה נְגִיד מְלַעֲיָלָא אֲתַמְנַע, בְּכִיכּוֹל הוּא הִפָּה לֹון
 וְחָרִיב לֹון וְשָׁצִי לֹון. וְכַרְסִיָּא קַדִּישָׁא נִפְלֵת הָדָא
 הוּא דְּכְתִיב (יחזקאל א) וְאֲנִי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה. הֵהוּא דְּרָגָא
 דְּאֶקְרִי אֲנִי, הוּא בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה. אֲמַאי. עַל נְהַר

לשון הקודש

הוּא הִפָּה אֶת שְׁנֵי אַרְיֵאל מוֹאֵב. שְׁנֵי
 מְקַדְּשִׁים הָיוּ עוֹמְדִים בְּגִלְלוּ וְנִזְוִנוּ מִמֶּנּוּ,
 מְקַדְּשִׁין רֵאשׁוֹן וּמְקַדְּשִׁין שְׁנֵי. בִּיּוֹן שֶׁהוּא
 הֶסְתִּילָק, נִמְנַע הַשְּׁפַע שֶׁהָיָה שׁוֹפֵעַ
 מְלַמְעָלָה. בְּכִיכּוֹל הוּא הִפָּה אוֹתָם
 וְחָרִיב אוֹתָם וְהִשְׁמִיד אוֹתָם, וְהִכְפִּסָּה
 הַגְּדוֹל נִפְל. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (יחזקאל א) וְאֲנִי
 בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה. הַדְּרָגָה הַהִיא שְׁנַקְרָאת
 אֲנִי, הִיא בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה. לָמָּה? עַל נְהַר

מֵאִיזוּ דְּרָגָה בָּא? חֲזֹר הַכְּתוּב וְאָמַר,
 מְקַבְּצֵיאל. הַדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה הַנִּסְתָּרָה
 שְׁעֵין לֹא רָאֲתָה וְגו'. הַדְּרָגָה שֶׁהִכָּל בָּהּ,
 וְכּוֹנֵסֶת לְתוֹכָהּ מֵתוֹךְ הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן,
 וּמִמֶּנָּה יוֹצֵא הַכָּל. וְהוּא הֵיכָל קְדוֹשׁ
 נִסְתָּר שֶׁכָּל הַדְּרָגוֹת מְקַבְּצוֹת וְנִסְתָּרוֹת
 בְּתוֹכוֹ. וּבְגוֹף הַהֵיכָל הָיָה קְיָמִים כָּל
 הָעוֹלָמוֹת, וְכָל הַצְּבָאוֹת הַקְּדוֹשִׁים מִמֶּנּוּ
 נִזְוִנִים וְעוֹמְדִים עַל קִיּוּמָם.

כָּבֵר. עַל נֶהָר הַנְּגִיד וְנָפִיק דְּפָסִיק מִימּוֹי וּמִבּוֹעֵי
וְלֹא אֲנִיִּד כִּד בְּקִדְמִיתָא.

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (איוב יד) וְנֶהָר יַחֲרַב וְיִבֵּשׁ. יַחֲרַב
בְּבֵית רֵאשׁוֹן וְיִבֵּשׁ בְּבֵית שְׁנִי. וּבְגִין כֶּךָ הוּא
הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרִיאֵל, מוֹאֲב. (ס"א דְהָא בְּקִדְמִיתָא) מוֹאֲב
דְּהוּ מוֹאֲב דְּבִשְׁמֹא וְאֶתְחַרְבוּ וְאֶשְׁתַּעֲיֵאוּ בְּגִינֵיהּ, וְכָל
נְהוּרִין דְּהוּ נְהוּרִין לְיִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ אֶתְחַשְׁכוּ.

וְתוּ הוּא יֵרֵד וְהִכָּה אֶת הָאָרִי. בְּזִמְנִין קִדְמָאִין כִּד
הָאִי נֶהָר הוּא מְשִׁיךְ מִימּוֹי לְתַתָּא, הוּוּ קִיִּמִּין
יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלִימוֹ, דְּדַבְּחִין דְּבַחִין וְקַרְבָּנִין לְכַפָּרָא עַל
נַפְשֵׁיהוּ, וּבְדִין הוּוּ נְחִית מְלַעֲיָלָא דְיוֹקְנָא דְחַד
אֲרִיָּה וְהוּוּ חָמָאן לִיהַ עַל גְּבִי מְדַבְּחָא רָבִיז עַל
טְרַפֵּיהּ, אָכִיל קַרְבָּנִין בְּגִבְרַת תְּקוּפָה. וְכָל כְּלָפִין הוּוּ
מִתְטַמְרִין מִקַּמֵּיהּ וְלֹא נִפְקִי לְבַר.

לשון הקודש

כָּבֵר. עַל נֶהָר שְׁשׁוּפַע וְיוֹצֵא שְׁהַפְּסִיק
מִימּוֹי וּמַעֲיִנּוֹתָיו וְלֹא מְשַׁפֵּיעַ
כְּבִרָא שׁוֹנָה.

וְעוֹד, הוּא יֵרֵד וְהִכָּה אֶת הָאָרִי. בְּזִמְנִין
הָרֵאשׁוֹנִים בְּשֶׁהֲנֶהָר הוּוּ הָיָה מוֹשֵׁךְ אֶת
מִימּוֹי לְמַטָּה, הִיּוּ יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִים
בְּשַׁלְמוֹת, שְׁזוֹכְחִים וְזָכִיחִים וְקַרְבָּנוֹת
לְכַפֵּר עַל נַפְשָׁם, וְאִי הָיָה יוֹרֵד מְלַמְעָלָה
דְּמוֹת שַׁל אֲרִיָּה אַחַד, וְהִיּוּ רוֹאִים אוֹתוֹ

זְחוֹ שְׁכַתוֹב (איוב יד) וְנֶהָר יַחֲרַב וְיִבֵּשׁ.
יַחֲרַב - בְּבֵית רֵאשׁוֹן, וְיִבֵּשׁ - בְּבֵית
שְׁנִי. וּמִשׁוֹם כֶּךָ הוּא הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרִיאֵל
מוֹאֲב. וְס"א שְׁהַרֵּי בְּרֵאשׁוֹנָהּ מוֹאֲב, שְׁהִיּוּ
מַאֲב שְׁבִשְׁמֹם, וְנֶחְרְבוּ וְהִשְׁמְדוּ בְּגִלְלוֹ,

בִּיּוֹן דְּגַרְמוֹ חוֹבִין אִיהוּ נְחִית לְגוֹ דְרַגִּין דְּלִתְתָּא
 וְקָטִיל לְתַהוּא אַרְיָה, דְּלֹא בָּעָא לְמִיָּהב לִיה
 טַרְפִּיהַּ כְּדַבְּקֵי מִיתָא, כְּבִיכּוּל קָטִיל לִיה. הוּא הִכָּה
 אֶת הָאָרִי וְדָאֵי. לְתוּף הַבּוֹר לְעֵינָהּא דְסִטְרָא אַחְרָא
 בִּישָׂא. בִּיּוֹן דְּחִמָּאת הִכִּי הֵהוּא סִטְרָא אַחְרָא
 אֶת־תְּקִפְת וְשִׁדְרַת לְחַד כְּלָבָא לְמִיכַל קַרְבָּנִין. וְמַה
 שְׁמִיהַּ דְּתַהוּא אַרְיָה אֹרִיא"ל דְּאַנְפוּי אַנְפִּי אַרְיָה.
 וְמַה שְׁמִיהַּ דְּתַהוּא כְּלָבָא בְּלֹאֲדָן שְׁמִיהַּ. דְּלֹא אִיהוּ
 בְּכָלֵל אָדָם, אֶלֶּא כְּלָבָא וְאַנְפִּי כְּלָבָא.

בִּיּוֹם הַשְּׁלֵג בִּיּוֹמָא דְּגַרְמוֹ חוֹבִין וְדִינָא אֶתְדָן
 לְעִילָא מַעַם פִּי דִינָא עֲלָאָה. וְעַל דָּא כְּתוּב
 לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֵג דָּא דִינָא עֲלָאָה. אִמָּאי כְּנִין
 דְּכָל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׁנִים וְיִכִּיל לְמִיסְכַּל אִשָּׂא תְּקוּפָא.
 עַד כָּאן רֹזָא דְקָרָא.

לשון הקודש

האחר, התנגדה ושלחה כלב אחד
 לאכל את הקרבנות. ומה שמו של אותו
 הארני"ה? אוריאל, שפגיו פני אריה.
 ומה שם אותו כלב? בלאדן שמו, שאינו
 בכלל של אדם, אלא כלב ופגיו כלב.
ביום השלג - ביום שגורמו התטאים
 והדין גדון למעלה מעם בית הדין
 העליון. ועל זה כתוב לא תירא לביתה
 משלג. זה הדין העליון. למה? משום שכל

על גבי המזבח רובץ על טרפו, אוכל
 קרבנות כמו גבר חזק, וכל הכלבים היו
 מתחבאים מלפגיו ולא יוצאים החוצה.
ביון שגורמו התטאים, הוא ירד לתוף
 הדרגות שלמטה, והרג את אותו האריה
 שלא רצה לתת לו את טרפו
 כבראשונה. כביכול הרג אותו. הוא הכה
 את הארי ודאי. לתוף הבור - לעיני הצד
 האחר הרע. ביון שראתה כף אותו הצד